DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)
den 21 juni 2001 *

I de förenade målen C-280/99 P, C-281/99 P och C-282/99 P,

Moccia Irme SpA, Neapel (Italien), företrätt av E. Cappelli, P. de Caterini och A. Bandini, avvocati, med delgivningsadress i Luxemburg,

Ferriera Lamifer SpA, Travagliato (Italien), företrätt av C. Punzi, M. Siragusa och F. Satta, avvocati, med delgivningsadress i Luxemburg,

och

Ferriera Acciaieria Casilina SpA, Montecomprati (Italien), företrätt av C. Punzi, M. Siragusa och F. Satta, avvocati, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

angående överklaganden av dom meddelad den 12 maj 1999 av förstainstansrätten (tredje avdelningen i utökad sammansättning) i de förenade

* Rättegångsspråk: italienska.

målen T-164/96—T-167/96, T-122/97 och T-130/97, Moccia Irme m.fl. mot kommissionen (REG 1999, s. II-1477, i vilka det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilka de andra parterna är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av L. Pignataro, i egenskap av ombud, biträdd av M. Moretto, avvocato, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

Prolafer Srl, Bergamo (Italien),

Dora Ferriera Acciaieria Srl, Bergamo,

och

Nuova Sidercamuna SpA, Berzo Inferiore (Italien),

sökande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Gulmann samt domarna V. Skouris, J.-P. Puissochet, R. Schintgen och F. Macken (referent),

generaladvokat: L.A. Geelhoed,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören D. Louterman-Hubeau,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid förhandlingen den 16 november 2000 av: Moccia Irme SpA, genom A. Bandini, Ferriera Lamifer SpA och Ferriera Acciaieria Casilina SpA, genom M. Siragusa, F. Satta och F.M. Moretti, avvocato, och kommissionen genom L. Pignataro, biträdd av M. Moretto,

och efter att den 8 februari 2001 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Moccia Irme SpA (nedan kallat Moccia) i mål C-280/99 P, Ferriera Lamifer SpA (nedan kallat Lamifer) i mål C-281/99 P och Ferriera Acciaieria Casilina SpA (nedan kallat Casilina) i mål C-282/99 P har, genom ansökan som inkom till

domstolens kansli den 28 juli 1999, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen var och en överklagat förstainstansrättens dom av den 12 maj 1999 i de förenade målen T-164/96 — T-167/96, T-122/97 och T-130/97 (REG 1999, s. II-1477, nedan kallad den överklagade domen), vari deras talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 96/678/EKSG av den 30 juli 1996 om stöd som Italien avser bevilja inom ramen för programmet för omstrukturering av den privata stålsektorn i Italien (EGT L 316, s. 24) samt kommissionens beslut 97/258/EKSG av den 18 december 1996 om vissa nedläggningsstöd som Italien planerar som ett led i omstruktureringen av den privata italienska järn- och stålsektorn (EGT 1997, L 102, s. 42) ogillades.

2 Genom beslut av domstolens ordförande av den 12 oktober 1999 förenades målen C-280/99 P, C-281/99 P och C-282/99 P med avseende på det skriftliga och muntliga förfarandet samt domen.

Gemenskapslagstiftning

3 Enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget är "[s]ubventioner eller statliga stödåtgärder eller särskilda pålagor som ålagts av staterna oavsett i vilken form det sker" förbjudna under de omständigheter som anges i detta fördrag.

4 I artikel 95 första stycket i EKSG-fördraget föreskrivs följande:

"I alla i detta fördrag inte förutsedda fall, som synes kräva ett beslut eller en rekommendation av kommissionen för att inom ramen för den gemensamma

marknaden för kol och stål och i enlighet med artikel 5 förverkliga någon av de i artikel 2—4 närmare angivna målsättningarna för gemenskapen, kan detta beslut fattas eller denna rekommendation lämnas med rådets enhälliga samtycke och efter att den rådgivande kommittén hörts."

5 Med stöd av dessa bestämmelser fattade kommissionen beslut nr 3855/91/EKSG av den 27 november 1991 om gemenskapsregler för stöd till stålindustrin (EGT L 362, s. 57; svensk specialutgåva, område 13, volym 21, s. 189), det så kallade femte beslutet om gemenskapsregler för stöd till stålindustrin (nedan kallat det femte regelverket).

6 I artikel 1.1 i det femte regelverket föreskrivs följande:

"Stöd till stålindustrin, vare sig det är selektivt eller generellt, som finansierats av medlemsstaterna eller regionala eller lokala myndigheter eller genom statliga medel får oavsett form betraktas som gemenskapsstöd och därmed [som] förenligt med en väl fungerande gemensam marknad endast om det uppfyller kraven i artikel 2—5."

7 Enligt artiklarna 2—5 i det femte regelverket kan följande stöd anses vara förenliga med den gemensamma marknaden: stöd till forskning och utveckling, stöd till miljöskyddsåtgärder, stöd till nedläggning samt regionalt stöd enligt

generella stödprogram till företag i Grekland, Portugal och i förutvarande Tyska demokratiska republiken.

8 I artikel 4.2 första stycket första till tredje strecksatserna i det femte regelverket föreskrivs följande:

"Stöd till stålföretag som för gott upphör med produktion av järn- och stålprodukter som omfattas av Parisfördraget kan anses vara förenligt med en väl fungerande gemensam marknad under förutsättning att företaget i fråga

— blev juridisk person före den 1 januari 1991,

— fortlöpande har producerat järn- och stålprodukter som omfattas av Parisfördraget fram till den dag då stödet anmäldes,

— inte har ändrat sin produktions- eller anläggningsstruktur sedan den 1 januari 1991".

9 I artikel 6.1 i det femte regelverket föreskrivs att kommissionen skall underrättas i så god tid att den hinner yttra sig i ärendet om alla planer att bevilja eller

förändra stöd av de slag som avses i artikel 2—5 i detta regelverk. Enligt artikel 6.6 i det femte regelverket skall varje enskilt fall av stöd som beviljas av det slag som avses i artiklarna 4 och 5 anmälas till kommissionen enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 6.1.

Tillämpliga nationella bestämmelser

10 Den italienska regeringen anmälde i februari 1994 i enlighet med artikel 6.1 i det femte regelverket förordning nr 103 av den 14 februari 1994 om brådskande åtgärder för genomförande av planen för omstrukturering av sektorn för järn- och stålindustri (nedan kallad förordning nr 103) till kommissionen. Förordningen sattes i kraft genom förordning nr 234 av den 14 april 1994 och på nytt genom förordning nr 396 av den 20 juni 1994, vilken slutligen ratificerades genom lag nr 481 av den 3 augusti 1994 om omstrukturering av den privata järn- och stålsektorn i Italien (GURI nr 183 av den 6 augusti 1994, s. 12, nedan kallad lag nr 481/94).

11 I artikel 1.1 i lag nr 481/94 föreskrivs bland annat att stöd till nedläggning av järn- och stålanläggningar får beviljas under förutsättning att dessa skrotas inom en utsatt frist. Enligt artikel 1.4 i lagen skall prövningsvillkoren och kriterierna för övervakningen av programmens genomförande fastställas genom förordning av den italienske ministern för industri, handel och hantverksyrken.

12 Förordningen om genomförande av lag nr 481/94, nämligen dekret nr 683 av ministern för industri, handel och hantverksyrken av den 12 oktober 1994 (nedan kallad genomförandeförordningen) anmäldes till kommissionen i augusti 1994. Enligt artikel 1.1 i genomförandeförordningen skall de berörda företagen bland annat uppfylla följande villkor för att kunna erhålla de stöd som avses i artikel 1 i lag nr 481/94:

"a) ha varit inskrivna i handelsregistret före den 1 januari 1991...,

b) inte ha förändrat föremålet för sin produktion eller organisationen av anläggningen efter den 1 januari 1991,

c) lägga ner anläggningarna före den 31 mars 1995

...

e) före dagen för antagande av förordning nr 103 av den 14 februari 1994 ha bedrivit... regelbunden produktion, vilket skall styrkas genom en rättslig

expertutredning som genomförts av en edsvuren expert som är specialist inom sektorn, inskriven i förteckningen över experter och utsedd av domstolen inom den domkrets där bolaget har sitt säte."

13 Enligt artikel 2.4 i genomförandeförordningen skall ministern för industri, handel och hantverksyrken anmäla "de olika stöden till EU-kommissionen i syfte att erhålla ett förhandsgodkännande".

Beslutet om godkännande av stöden

14 Genom skrivelse av den 12 december 1994 tillkännagav kommissionen sitt beslut att i princip tillåta de stöd som avses i punkterna 11 och 12 i förevarande dom (EGT C 390, s. 20, nedan kallat beslutet om godkännande). Kommissionen krävde emellertid att samtliga konkreta beslut om stöd skulle anmälas i förväg. Vad gäller kravet på fortlöpande produktion i artikel 4.2 första stycket andra strecksatsen i det femte regelverket anförde kommissionen att, för att erhålla stöd, det berörda företaget under år 1993 och till och med februari 1994 skulle ha bedrivit produktion under i genomsnitt åtminstone ett skift per dag, det vill säga åtminstone åtta timmar per dag, fem dagar i veckan. Kommissionen tillade även att de italienska myndigheterna hade möjlighet att med stöd av objektiva kriterier visa att ett företag, även om det inte uppfyller ovannämnda kriterium, fortlöpande hade tillverkat stålprodukter som omfattas av EKSG-fördraget under den berörda perioden.

Faktiska omständigheter

15 Den 8 september 1995 och den 11 mars 1996 anmälde den italienska regeringen olika fall av tillämpning av lag nr 481/94 till kommissionen varibland stöden till

slutgiltig nedläggning av Moccia, Lamifer och Casilina. Dessa tre stålföretag, som är specialiserade på tillverkning av stål och/eller varmvalsat material hade lämnat följande uppgifter för år 1993:

— för Moccia en produktionskapacitet om 288 000 ton stål per år och 165 000 ton varmvalsat material per år samt en obefintlig faktisk produktion,

— för Lamifer en produktionskapacitet om 154 560 ton per år och en faktisk produktion om 23 542 ton per år, eller 15,2 procent av den uppgivna kapaciteten,

— för Casilina en produktionskapacitet om 80 000 ton per år och en faktisk kapacitet om 11 356 ton per år, eller 14,2 procent av den uppgivna kapaciteten.

16 Genom skrivelser av den 15 september 1995 och den 12 juni 1996 underrättade kommissionen de italienska myndigheterna om sitt beslut att initiera det förfarande som föreskrivs i artikel 6.4 i det femte regelverket beträffande vissa konkreta fall av anmälda stöd, varibland de stöd som avsågs beviljas sökandeföretagen. Kommissionen angav häri att de berörda företagen, särskilt sökandena, under hela år 1993 och till och med den 28 februari 1994 inte hade varit i produktion under i genomsnitt åtminstone ett skift per dag, det vill säga åtta timmar per dag, fem dagar i veckan.

17 Kommissionen fastställde genom beslut 96/678 att de stöd som Republiken Italien avsåg bevilja bland annat Moccia och Casilina var oförenliga med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 4 c i EKSG-fördraget.

18 Kommissionen fastställde genom beslut 97/258 att de stöd som Republiken Italien avsåg bevilja bland annat Lamifer var oförenliga med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 4 c i EKSG-fördraget.

19 Vissa av de företag som var mottagare av de stöd som avses i besluten 96/678 och 97/258 väckte talan om ogiltigförklaring av dessa beslut. Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 oktober 1996 väckte Moccia, Prolafer Srl, Casilina respektive Dora Ferriera Acciaieria Srl talan i olika mål som registrerades under nummer T-164/96, T-165/96, T-166/96 och T-167/96. Lamifer väckte genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 18 april 1997, talan i ett mål som registrerades under nummer T-122/97. Nouva Sidercamuna SpA (nedan kallat Sidercamuna) väckte, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 april 1997, talan i ett mål som registrerades under nummer T-130/97.

20 Målen förenades med avseende på domen genom beslut av den 18 december 1998 av ordföranden på förstainstansrättens tredje avdelning i utökad sammansättning.

Den överklagade domen

21 I den överklagade domen prövade förstainstansrätten, sedan den lämnat kommissionens invändning om rättegångshinder utan bifall, samtliga de grunder som sökandena i första instans åberopat till stöd för sina yrkanden om ogiltigförklaring av besluten 96/678 och 97/258. Den fann därvid att talan inte kunde bifallas på dessa grunder.

22 Vad gäller grunderna om att EKSG-fördraget inte är tillämpligt i förevarande fall erinrade förstainstansrätten i punkt 83 i den överklagade domen om att systemet i artikel 4 c i EKSG-fördraget skiljer sig från systemet i artikel 92.1 i EG-fördraget (nu artikel 87.1 EG i ändrad lydelse). Den förstnämnda artikeln innebär, till skillnad från den andra, ett allmänt och ovillkorligt förbud mot allt stöd, eftersom det till sitt väsen strider mot själva villkoren för upprättandet av den gemensamma marknaden för kol och stål. Förstainstansrätten fastställde således i punkt 84 i den överklagade domen att nedläggningsstöd som en medlemsstat beviljar ett järn- och stålföretag faller inom ramen för förbudet i artikel 4 c i EKSG-fördraget utan att det är nödvändigt att visa att konkurrensförhållandena faktiskt har rubbats.

23 Förstainstansrätten prövade sedan grunderna om att artikel 4.2 första stycket andra strecksatsen i det femte regelverket skulle vara rättsstridig samt kommissionens tolkning av kravet på fortlöpande produktion som föreskrivs häri. Förstainstansrätten erinrade i punkt 95 i den överklagade domen om att undantag från förbudet i artikel 4 c i EKSG-fördraget, som till exempel det femte regelverket, skall tolkas restriktivt och drog i punkt 96 i den överklagade domen slutsatsen att kommissionen, inom ramen för sitt utrymme för skönsmässig bedömning, utan att göra sig skyldig till en uppenbart felaktig rättstillämpning eller maktmissbruk kunde anse att ett nedläggningsstöd skall ha betydande verkningar för marknaden och således endast kan beviljas företag som har bedrivit fortlöpande produktion i den mening som avses i artikel 4.2 första stycket andra strecksatsen i det femte regelverket.

24 Vad gäller grunderna om åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen erinrade förstainstansrätten i punkt 188 i den överklagade domen om att ett åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen förutsätter att kommissionen har behandlat lika situationer olika och att detta har missgynnat vissa aktörer i förhållande till andra, utan att det finns några objektiva skillnader av viss betydelse som motiverar denna särbehandling. Förstainstansrätten ansåg att det bland annat skulle undersökas om särbehandlingen grundas på objektiva skillnader av viss betydelse vad gäller de mål som kommissionen rättsenligt kan eftersträva inom ramen för sin industriella politik för den europeiska järn- och stålindustrin. Efter prövning av de faktiska omständigheterna drog förstainstansrätten slutsatsen att något åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen inte visats.

25 Vad slutligen beträffar grunderna om motiveringsskyldighet ansåg förstainstansrätten i punkt 263 i den överklagade domen att det motiveringskrav som framgår av artiklarna 5 och 15 i EKSG-fördraget dessutom skall bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, i synnerhet rättsaktens innehåll, de anförda skälens karaktär och det intresse som de vilka rättsakten är riktad till, eller andra personer som berörs av den, kan ha av att få förklaringar. När det rör sig om en rättsakt som är generellt tillämplig ålägger bestämmelserna i artiklarna 5 och 15 i fördraget enligt förstainstansrätten kommissionen att i motiveringen av beslutet ange den helhetssituation som har lett till att rättsakten har antagits och de allmänna målsättningar som beslutet syftar till att uppnå. Förstainstansrätten ansåg att kommissionen inte hade åsidosatt denna skyldighet i förevarande fall och underkände således dessa grunder.

Överklagandena

26 I sitt överklagande har Moccia yrkat att domstolen skall upphäva den överklagade domen och bifalla de yrkanden klaganden gjort i första instans. Lamifer och Casilina yrkar i sitt överklagande att domstolen skall upphäva den överklagade domen och förordna om rättegångskostnaderna i enlighet härmed.

27 Kommissionen har yrkat att domstolen skall ogilla överklagandena i deras helhet och förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.

De grunder som Moccia åberopat

28 Till stöd för sitt överklagande har Moccia åberopat tre grunder beträffande för det första ett påstått åsidosättande av artikel 4 c i EKSG-fördraget, för det andra

ett påstått åsidosättande av artikel 4.2 första stycket andra strecksatsen i det femte regelverket och slutligen ett påstått åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen.

Den första grunden

29 Som första grund har Moccia gjort gällande att förstainstansrätten i punkterna 75—91 i den överklagade domen motsäger sig själv i sin motivering, genom att dels fastställa att artikel 4 i EKSG-fördraget syftar till ett säkerställande av normala konkurrensförhållanden, dels påstå att konkurrenssituationen inte skall beaktas vid tolkning av vad som stadgas under c i denna artikel. Förstainstansrätten skall även ha underlåtit att ange skälen till att den förespråkar en restriktiv tolkning som, i vissa fall, berövar denna bestämmelse all betydelse. Moccia har även hävdat att förstainstansrätten härvid gjort sig skyldig till maktmissbruk.

30 Kommissionen har hävdat att förstainstansrätten, genom sin hänvisning i punkt 82 i den överklagade domen till syftet med artikel 4 i EKSG-fördraget, inte avsåg att fastställa att en negativ inverkan på konkurrensen skulle ses som ett villkor för tillämpning av förbudet mot stöd. Förstainstansrätten skall i stället ha önskat erinra om att det förbud som föreskrivs i artikel 4 i EKSG-fördraget är formulerat med ovanlig tydlighet. Hänvisningen till "normala" konkurrensförhållanden skall därför tolkas som om denna bestämmelse syftar till att säkerställa att konkurrensen utspelar sig på ett "naturligt" sätt. Stöd till stålföretag skall således anses förbjudet utan att det är nödvändigt att fastställa huruvida det föreligger en faktisk försämring av de normala konkurrensvillkoren eller en risk för att en sådan försämring kommer att ske. Kommissionen anser därför att den överklagade domen inte är bristfälligt motiverad.

31 Vad gäller det påstådda maktmissbruk som Moccia åberopat som sin första grund anser kommissionen det uppenbart att överklagandet inte kan prövas på denna del av grunden, eftersom förstainstansrätten inte kan göra sig skyldig till ett sådant åsidosättande. I varje fall gör skillnaden mellan vad som anges i rubriken till denna grund och innehållet i själva grunden att grunden blir oförståelig och följaktligen inte kan tas upp till prövning.

32 Domstolen konstaterar härvid att det enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget, till skillnad från artikel 92.1 i EG-fördraget, inte krävs att stödet snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen för att det skall anses vara oförenligt med den gemensamma marknaden (se beslut av den 25 januari 2001 i mål C-111/99 P, Lech-Stahlwerke mot kommissionen, REG 2001, s. I-727, punkt 41).

33 Såsom förstainstansrätten korrekt påpekat i punkt 82 i den överklagade domen innehåller artikel 4 c i EKSG-fördraget ett förbud mot samtliga former av stöd, för att säkerställa att normala konkurrensförhållanden upprättas, vidmakthålls och iakttas, på så sätt att stödåtgärder anses oförenliga med den gemensamma marknaden, utan att det är nödvändigt att visa eller ens undersöka om konkurrensförhållandena har försämrats eller riskerar att försämras.

34 Förstainstansrätten har således korrekt tillämpat den rättsregel som föreskrivs i artikel 4 c i EKSG-fördraget. Överklagandet kan således inte vinna bifall på den grunden att det skulle ha förekommit en motsägelse i motiveringen av den överklagade domen.

35 Vad gäller det påstådda maktmissbruket påpekar domstolen att det framgår av artikel 225 EG, artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen och

artikel 112.1 första stycket c i domstolens rättegångsregler att det i ett överklagande klart skall anges på vilka punkter den dom som det yrkas upphävning av ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande (dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkt 34).

36 Domstolen konstaterar att Moccia i förevarande fall inte redogjort för några rättsliga omständigheter som kan utgöra stöd för argumentet om ett påstått maktmissbruk. Överklagandet kan således inte heller vinna bifall på denna del av den första grunden, eftersom domstolen inte kunnat bedöma huruvida argumentet har saklig grund.

37 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall på den första grund som Moccia har åberopat.

Den andra grunden

38 Som andra grund kritiserar Moccia förstainstansrätten för att ha åsidosatt och gjort en felaktig tillämpning av artikel 4.2 första stycket andra strecksatsen i det femte regelverket. I stället för att fastställa att kommissionen gjort en felaktig rättstillämpning genom att underlåta att beakta andra objektiva omständigheter än dem som anges i beslutet om godkännande för att uppskatta den "tekniska produktionskapaciteten", tillbakavisade förstainstansrätten i punkt 147 och följande i den överklagade domen enbart att det förekommit maktmissbruk eller uppenbart felaktig tillämpning av en bestämmelse i fördraget eller av en rättsregel avseende dess tillämpning. Förstainstansrätten skall således ha gjort en otillbörligt snäv tolkning av artikel 4.2 första stycket andra strecksatsen i det femte regelverket. Moccia har härvid dessutom påstått att den överklagade domen har en bristande motivering och att förstainstansrätten gjort sig skyldig till maktmissbruk.

39 Kommissionen anser att sökanden på nytt försöker föreslå att kriteriet om ett företags "förmåga" att producera används för att undersöka huruvida kravet på fortlöpande produktion som föreskrivs i artikel 4.2 första stycket andra strecksatsen i det femte regelverket är uppfyllt. Det framgår emellertid tydligt av de regler som är tillämpliga på tvisten, och särskilt av artiklarna 4 c och 95 första stycket i EKSG-fördraget, att bestämmelserna i det femte regelverket skall tolkas restriktivt. Eftersom det i samband med denna grund inte nämns på vilket sätt förstainstansrätten skulle ha brustit i sin motiveringsplikt eller gjort sig skyldig till maktmissbruk, som anges i titeln, är det för övrigt uppenbart att överklagandet inte kan prövas på denna delgrund.

40 Domstolen påpekar härvid att det femte regelverket skall tolkas restriktivt eftersom det utgör ett undantag från artikel 4 i EKSG-fördraget.

41 Detta krav på en restriktiv tolkning följer av själva ordalydelsen i motiven till det femte regelverket vari kommissionen på ett tydligt sätt uttryckt sin föresats att nämnda regelverk skall ges en restriktiv tolkning och enbart utifrån dess uttryckliga lydelse.

42 I del I andra stycket i motiven till det femte regelverket bekräftas kravet på en restriktiv tolkning: "Med giltighet från och med den 1 januari 1986 har kommissionens beslut 3484/85/EKSG... infört regler som tillåter att stöd utgår till stålindustrin i vissa särskilt angivna fall."

43 Att denna tolkning är riktig bekräftas även av del I femte stycket i motiven till det femte regelverket, vari stadgas att "[d]et stränga regelverk som därmed har införts... har säkerställt sund konkurrens i denna bransch på senare år".

44 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som domstolen skall pröva den tolkning som förstainstansrätten gjort av artikel 4.2 första stycket andra strecksatsen i det femte regelverket och den tillämpning som gjorts av denna bestämmelse i punkterna 153—158 i den överklagade domen.

45 Det var också korrekt såsom förstainstansrätten fastställde i punkt 154 i den överklagade domen att syftet med det femte regelverket är att stöd endast beviljas företag som har betydande verksamhet på marknaden och vilkas nedläggning leder till en motsvarande minskning av den faktiska järn- och stålproduktionen. Således skall förstainstansrättens bedömning godkännas, såsom den formuleras i punkt 155 i samma dom, enligt vilken det krav på fortlöpande produktion som föreskrivs i artikel 4.2 första stycket andra strecksatsen i det femte regelverket har införts för att stärka nedläggningsstödets ändamålsenliga verkan genom att säkerställa att stödet har tillräckligt betydande verkningar, inte enbart i fråga om nedläggning av anläggningar utan även i fråga om en minskning av den aktuella produktionsnivån.

46 Det var således korrekt av förstainstansrätten att i punkterna 157 och 158 i den överklagade domen inte godta Moccias argument att kommissionen enbart borde ha tillämpat kriteriet om produktionsförmågan.

47 Den del av grunden som avser en påstått bristande motivering och ett påstått maktmissbruk kan därför av de skäl som utvecklas i punkt 35 i förevarande dom inte tas upp till prövning, eftersom domstolen inte getts möjlighet att bedöma huruvida den är välgrundad.

48 Härav följer att talan inte kan bifallas på den andra grund som Moccia åberopat.

Den tredje grunden

49 Med den tredje grunden kritiserar Moccia förstainstansrätten för att ha underlåtit att motivera att den inte godkände argumentet om att kommissionen, genom att godkänna stödåtgärderna i fråga, underförstått gett sitt samtycke till artikel 1.2 i genomförandeförordningen vilken enligt Moccia åsidosätter icke-diskrimineringsprincipen. Denna diskriminering grundas på att ett stöd för nedläggning av en verksamhet med stöd av denna bestämmelse kan beviljas ett företag med en enda anläggning enbart om företaget kan visa att det haft en fortlöpande produktion under referensperioden, trots att detta villkor inte var tillämpligt på företag med flera anläggningar. Förstainstansrätten skall härvid ha fastställt att om ett företag har flera anläggningar så tillämpas villkoret om fortlöpande produktion på den anläggning där verksamheten avses att läggas ner. Enligt Moccia ansåg förstainstansrätten således att villkoret om fortlöpande produktion som avses i artikel 1.1 i genomförandeförordningen inte medför något undantag från artikel 1.4 i denna förordning, vari "produktionsanläggning" definieras.

50 Kommissionen har, såsom förstainstansrätten fastställt, anfört att artikel 1.2 i genomförandeförordningen inte utgör något undantag från den skyldighet som föreskrivs i artikel 1.1 e. Enligt denna artikel skall företag för att komma i fråga för nedläggningsstöd ha bedrivit fortlöpande produktion fram till antagandet av lag nr 103, vilket skall styrkas av en edsvuren expert som är specialist inom sektorn. Föremålet för artiklarna 1.2 och 4 i genomförandeförordningen är, såsom förstainstansrätten korrekt angett i punkterna 229 och 230 i den överklagade domen, olika. Förstainstansrätten har därför gett en tillräcklig motivering till att Moccias argument om en påstådd diskriminering inte godtagits.

51 Domstolen erinrar härvid om att förstainstansrätten i punkterna 228—233 i den överklagade domen prövat argumentet om ett påstått åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen.

52 Förstainstansrätten identifierade i punkterna 229 och 230 i den överklagade domen målsättningen bakom artikel 1.1 och 1.2 i genomförandeförordningen och drog i punkt 231 i samma dom slutsatsen att dessa båda bestämmelser reglerar olika saker. Förstainstansrätten drog slutsatsen att det följer av ordalydelsen i artikel 1.2 i nämnda förordning att ett företag som avser att lägga ner en av sina produktionsanläggningar inte behöver uppfylla kravet på fortlöpande produktion, vilket definieras i artikel 1.1 e i dessa föreskrifter.

53 I punkterna 232 och 233 i den överklagade domen har förstainstansrätten slutligen visat att i stället för att utgöra ett undantag från kravet på fortlöpande produktion som föreskrivs i artikel 1.1 i genomförandeförordningen syftar artikel 1.2 till att precisera de villkor som ett företag som driver flera produktionsanläggningar skall uppfylla för att nedläggningsstöd skall kunna beviljas vid nedläggning av en av dessa anläggningar.

54 Den definition som förekommer i artikel 1.2 i genomförandeförordningen varken utvidgar eller inskränker det krav på fortlöpande produktion som föreskrivs i artikel 1.1 e, vilket förstainstansrätten korrekt fastställt.

55 Eftersom den motivering som förstainstansrätten grundat sig på för att förkasta sökandens argument är fullständig och relevant, kan överklagandet inte bifallas på den tredje grunden, beträffande en påstått bristande motivering av den överklagade domen.

56 Eftersom ingen av de grunder som Moccia åberopat är styrkt skall överklagandet ogillas i sin helhet.

Grunderna som åberopats av Lamifer och Casilina

57 Lamifer och Casilina har åberopat fyra grunder beträffande i första hand ett påstått åsidosättande av artikel 4 c i EKSG-fördraget och ett påstått åsidosättande av artikel 95 i EKSG-fördraget samt bristande motivering av dess tillämpning, i andra hand ett påstått åsidosättande av artikel 4.2 första stycket andra strecksatsen i det femte regelverket, i tredje hand ett påstått åsidosättande av och en påstått felaktig och inte motiverad tillämpning av beslutet om godkännande samt i fjärde hand maktmissbruk.

Den första grunden

58 Den första grunden som Lamifer och Casilina åberopat är uppdelad i två delgrunder.

59 Genom den första delen av den första grunden har sökandena gjort gällande att stöden i fråga inte kan snedvrida konkurrensvillkoren och således inte omfattas av tillämpningsområdet för artikel 4 c i EKSG-fördraget. Stöden i fråga är således inte förbjudna och det femte regelverket således inte tillämpligt på dem. Artikel 4.2 i det femte regelverket, beslutet om godkännande och besluten 96/678 och 97/258 är således rättsstridiga till den del de motsäger artikel 4 c i EKSG-fördraget, eftersom dessa stöd i sig är förenliga med den gemensamma marknaden. Den tolkning som förstainstansrätten gjort i punkterna 75—91 i den överklagade domen är därför för restriktiv.

60 Genom den andra delen av den första grunden har skulle mLamifer och Casilina anfört att det inte finns något som utesluter att en statlig åtgärd som inte uppfyller kraven i det femte regelverket kan åtnjuta ett individuellt undantag i enlighet med artikel 95 i EKSG-fördraget. Under dessa omständigheter borde

kommissionen ha bedömt huruvida nedläggning av de berörda företagen skulle göra det möjligt att uppnå de mål som fastställs i artikel 2 i EKSG-fördraget, vilket skulle ha motiverat ett undantag. I förevarande fall uppfyller de omstridda stödåtgärderna genomförandevillkoren i artikel 95 i EKSG-fördraget i egenskap av nödvändiga åtgärder för att förverkliga målsättningarna i artiklarna 2—4 i EKSG-fördraget i den mening som följer av artikel 95 i EKSG-fördraget. Det var således felaktigt såsom förstainstansrätten fastställde i punkterna 259 och 260 i den överklagade domen att nämnda villkor inte var uppfyllda och att det saknades skäl att pröva frågan huruvida stödet i fråga kunde godkännas genom ett individuellt beslut som fattats med stöd av artikel 95 i EKSG-fördraget.

61 Kommissionen har gjort gällande att de argument som åberopats i den första delen av denna grund utgör nya grunder och därför inte kan tas upp till prövning. Lamifer och Casilina skall inför förstainstansrätten inte ha gjort gällande att ett nedläggningsstöd inte omfattas av förbudet i artikel 4 c i EKSG-fördraget och inte heller ha åberopat det femte regelverkets påstådda rättsstridighet. Dessa argument skall enbart ha åberopats i målen T-164/96 och T-130/97 i vilka Lamifer och Casilina inte var parter.

62 Beträffande den andra delen av den första grunden har kommissionen gjort gällande att det av Lamifer och Casilina anförda argumentet också utgör en ny grund vilken inte kan tas upp till prövning i överklagandet.

63 Domstolen konstaterar härvid vad gäller den första delen av denna grund att förstainstansrätten, såsom följer av punkt 41 i den överklagade domen, konstaterat att inte något argument i talan som väckts av Lamifer och Casilina riktades direkt mot det femte regelverket, eftersom detta regelverk i stället utgjorde grunden för kritiken om lagenligheten av beslutet om godkännande och besluten 96/678 och 97/258. Det följer även av punkterna 75 och 76 i den överklagade domen att grunden om att nedläggningsstöd inte omfattas av artikel 4 c i EKSG-fördraget enbart åberopats i första instans av Moccia och Sidercamuna.

64 Vad gäller den andra delen av denna grund påpekar domstolen att det tydligt framgår av den överklagade domen att argumentet att de planerade stöden skulle kunna godkännas med stöd av artikel 95 i EKSG-fördraget enbart anförts av Sidercamuna i första instans.

65 Härav följer att den grund som det redogjorts för i punkterna 59 och 60 i förevarande dom utgör en grund som Lamifer och Casilina åberopat först i överklagandet.

66 Såsom framgår av artikel 50 i förstainstansrättens rättegångsregler påverkar ett beslut att förena två mål inte de berörda målens oberoende och självständighet, eftersom ett beslut om att skilja målen åt alltid är möjligt.

67 Av fast rättspraxis framgår emellertid att artiklarna 113.2 och 116.1 i domstolens rättegångsregler utgör hinder mot att en part vid överklagandet framför nya grunder som inte fanns med i den ursprungliga ansökan (se bland andra dom av den 29 maj 1997 i mål C-153/96 P, De Rijk mot kommissionen, REG 1997, s. I-2901, punkt 18).

68 Härav följer att överklagandet inte kan tas upp till sakprövning på den första grund som Lamifer och Casilina har åberopat.

Den andra grunden

69 I den andra grunden hävdar Lamifer och Casilina att förstainstansrätten i punkt 138 i den överklagade domen felaktigt accepterat att kommissionen

använder kriteriet om största möjliga produktion. Enligt klagandena föranleder användning av detta kriterium tre invändningar.

70 För det första är det godtyckligt att använda sig av detta kriterium, eftersom stödreglerna enbart nämner att produktionen skall ha varit fortlöpande. I den utsträckning som ett företags produktion under en viss tid inte på ett påtagligt sätt skiljer sig från tendensen de föregående och de följande åren kan denna produktion anses fortlöpande. I Lamifers och Casilinas fall skall en liknande produktion ha visats.

71 Lamifer och Casilina har även gjort gällande att det omotiverade valet av år 1993 som enda referensperiod för att kontrollera att produktionen varit fortlöpande, trots att övriga villkor som föreskrivs i det femte regelverket har den 1 januari 1991 som referensdatum, inte är förenligt med reglerna i det femte regelverket.

72 Omfattningen av ett företags verksamhet på marknaden kan slutligen inte bedömas på ett lämpligt sätt utifrån en objektivt sett begränsad period som präglas av en lågkonjunktur. Lamifer och Casilina har hävdat att ett företags verksamhet på marknaden är betydande om företaget på ett varaktigt sätt innehar en viss marknadsandel, vilken skall bedömas i ett dynamiskt perspektiv och inte under en mycket kort period som fastställts godtyckligt.

73 Kommissionen har hävdat att, i den utsträckning de argument som Lamifer och Casilina åberopat genom denna grund i realiteten förutsätter att domstolen gör en omprövning av den bedömning som förstainstansrätten gjort av de faktiska omständigheterna, de skall avvisas.

74 I övrigt har kommissionen påpekat att Lamifer och Casilina inte bestrider den slutsats som förstainstansrätten kommit fram till i punkt 139 i den överklagade domen, enligt vilken de inte visat att kommissionen, genom att använda villkoret om största möjliga produktion och genom att använda år 1993 som referensperiod för bedömningen av huruvida produktionen varit fortlöpande, på ett uppenbart sätt har åsidosatt bestämmelserna i fördraget eller någon annan rättsregel avseende dess tillämpning. Grunden kan således inte tas upp till sakprövning.

75 Vad gäller Lamifers och Casilinas ifrågasättande av det resonemang som förs i punkterna 137 och 138 i den överklagade domen anser kommissionen att förstainstansrätten på ett fullständigt sätt angett skälen till att den anser kriteriet med största möjliga produktion överensstämma med målsättningen med det femte regelverket. Förstainstansrättens resonemang anger således på ett tydligt sätt skälen till att den lämnat denna invändning utan bifall.

76 Domstolen erinrar härvid om att förstainstansrätten i punkt 138 i den överklagade domen har konstaterat att det kriterium som Lamifer och Casilina föreslår, nämligen företagets faktiska produktion och den omständigheten att produktionen skett fortlöpande under två på varandra följande år, inte tar hänsyn till den produktion som företaget skulle kunna uppnå och förhållandet mellan produktionskapaciteten och den faktiska produktionen. Förstainstansrätten fastställde även i denna punkt att detta kriterium skulle ha garanterat en minskning av produktionskapaciteten och skulle ha medfört att stöd beviljades företag med en marginell produktion vilken således inte är av betydelse för genomförandet av målsättningarna med dessa stödprogram.

77 Det skall även påpekas att Lamifer och Casilina med den andra grunden söker ifrågasätta förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna.

78 Det framgår emellertid av artikel 225 EG och artikel 51 i EG-stadgan för domstolen att ett överklagande till domstolen skall vara begränsat till rättsfrågor och att förstainstansrätten således ensam är behörig att fastställa de faktiska omständigheterna, utom då det av handlingarna i målet framgår att de fastställda omständigheterna är materiellt oriktiga, och ensam är behörig att bedöma dessa faktiska omständigheter. Bedömningen av de faktiska omständigheterna utgör, med undantag för då förstainstansrätten missuppfattat bevisningen, inte en sådan rättsfråga som är underställd domstolens kontroll (dom av den 2 mars 1994 i mål C-53/92 P, Hilti mot kommissionen, REG 1994, s. I-667, punkt 42).

79 Lamifer och Casilina har inte angett vilka av handlingarna i målet som på ett uppenbart sätt visar att ett materiellt fel föreligger. De har inte heller påvisat vilket fel förstainstansrätten skall ha begått vid tillämpningen av de rättsregler som avser bevisbörda och bevisföring och har inte heller åberopat någon rättsregel som förstainstansrätten skall ha åsidosatt.

80 Den andra grunden skall således avvisas.

Den tredje grunden

81 Genom sin tredje grund, vilken kan delas upp i tre delar, kritiserar Lamifer och Casilina förstainstansrätten för att i punkterna 140—145 och 179 och följande i den överklagade domen ha åsidosatt beslutet om godkännande och för att utan motivering ha tillämpat detta beslut felaktigt.

82 Förstainstansrätten skall för det första ha medgivit att kommissionen, trots att den i beslutet om godkännande åtagit sig att göra en bedömning av stödet mot

bakgrund av de speciella omständigheterna i de fall som underställs den för bedömning, underlåtit att beakta Lamifers och Casilinas produktionsutveckling under de tre referensåren samt de svårigheter som uppstått under denna period.

83 Förstainstansrätten skall vidare inte ha beaktat den omständigheten att kommissionen underlåtit att tillräckligt motivera besluten 96/678 och 97/258, vilket hindrat Lamifer och Casilina att formulera kritik mot dessa. När kommissionen gör en bedömning av huruvida ett stöd är förenligt med konkurrensens bevarande borde stränga kvantitativa kriterier nödvändigtvis kompenseras av en bedömning av respektive företags särskilda situation.

84 Lamifer och Casilina hävdar slutligen att förstainstansrättens påstående i punkt 141 i den överklagade domen, att produktionen vid valsverk i princip är organiserad i tre skift om 8 timmar per dygn, är felaktigt. Såsom följer av meddelandet om Eurostats frågeformulär 2.20 EKSG av den 14 juli 1993 är produktionsrytmen för valsverk lägre än för stålverk, vilket medför att det index som kommissionen utarbetat, det vill säga en produktion motsvarande 25 procent av största möjliga produktion, inte kan användas utan att missgynna företag som producerar valsjärn.

85 Kommissionen anser det uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på denna grund.

86 Vad för det första gäller argumentet att förstainstansrätten skulle ha bortsett från Lamifers och Casilinas särskilda situation anger kommissionen att förstainstansrätten särskilt har beaktat nämnda företags särskilda situation i punk-

terna 180 och följande i den överklagade domen för att sedan inte godta argumentet om en påstådd diskriminering i punkterna 211 och 213—217.

87 Vad sedan beträffar motiveringsskyldigheten är kommissionen, såsom redogjorts för i punkt 262 och följande i den överklagade domen, inte skyldig att mera ingående besvara de synpunkter som berörda parter tillställt den italienska regeringen under det administrativa förfarandet och som denna återgett i sina egna synpunkter.

88 Vad slutligen gäller den påstådda strukturella skillnaden i produktionsrytm mellan valsverk och stålverk, anser kommissionen att det av punkterna 140—146 i den överklagade domen framgår att förstainstansrätten tillräckligt motiverat sin dom i detta avseende. Vad gäller den påstått felaktiga bedömningen söker Lamifer och Casilina i själva verket få till stånd en omprövning av de faktiska omständigheterna, utan att några omständigheter påvisas som styrker att förstainstansrätten vid sin egen prövning gjort en felaktig rättstillämpning.

89 Trots att den första delen av denna grund, vari Lamifer och Casilina kritiserar förstainstansrätten för att ha lämnat deras invändningar mot motiveringen av besluten 96/678 och 97/258 utan bifall, inte klargör vilken del av den överklagade domen som ifrågasätts, måste den förstås som att den riktas mot motiveringen i punkterna 273—282 häri. I dessa punkter har förstainstansrätten prövat grunden att Lamifers och Casilinas argument inte har beaktats.

90 Vid undantag från det stränga förbud mot stöd som föreskrivs i artikel 4 c i EKSG-fördraget, som till exempel det femte regelverket, kan de planerade stöden godkännas enbart om de uppfyller samtliga villkor i nämnda regler. Under prövningsförfarandet beträffande de planerade stöden ankommer det således på kommissionen att pröva om beviljande av stöd skulle uppfylla dessa villkor. Mot

bakgrund härav är det inte nödvändigt att lämna annan motivering än konstaterandet att vissa villkor som avses i dessa regler inte är uppfyllda i förevarande fall (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 maj 1993 i de förenade målen C-356/90 och C-180/91, Belgien mot kommissionen, REG 1993, s. I-2323, punkt 36).

91 Härav följer, i motsats till vad Lamifer och Casilina påstått, att det var korrekt av förstainstansrätten att i punkterna 276 och 278 i den överklagade domen fastställa att kommissionen inte var skyldig att ta ställning till varken de argument som avser utvecklingen av Lamifers och Casilinas produktion under de tre referensåren eller till argumenten beträffande de problem som dessa företag haft under denna period.

92 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den första delen av den tredje grunden.

93 Det följer även av det ovan anförda att överklagandet inte heller kan vinna bifall på den andra delen av den tredje grund som Lamifer och Casilina åberopat och enligt vilken kommissionen i sitt beslut borde ha bemött deras synpunkter och redovisat skälen till att den inte godtog de ersättningskriterier som den italienska regeringen föreslagit.

94 Beträffande den tredje delen av den tredje grunden om att förstainstansrättens konstaterande i punkt 141 i den överklagade domen är felaktigt, det vill säga att valsverk normalt drivs i tre skift om åtta timmar per dygn, konstaterar domstolen att Lamifer och Casilina på intet sätt visat att förstainstansrätten missuppfattat den bevisning den härvid haft att ta ställning till. Såsom redogjorts för i punkt 78

i förevarande dom är domstolen i ett överklagande emellertid endast behörig att pröva rättsfrågor. Bedömningen av de faktiska omständigheterna utgör, med undantag för om förstainstansrätten missuppfattat bevisningen, inte en sådan rättsfråga som är underställd domstolens kontroll.

95 Klagandena kan för övrigt inte bestrida den bedömning av de faktiska omständigheterna som förstainstansrätten gjort i punkt 141 i den överklagade domen genom att som ytterligare bevis åberopa Eurostats frågeformulär 2.20 EKSG. Nämnda EKSG-frågeformulär utgör ett nytt bevis som, vilket följer av artiklarna 113.2 och 116.2 i domstolens rättegångsregler, inte kan beaktas av domstolen.

96 Med hänsyn till vad som ovan anförts kan inte heller den tredje delen av den tredje grunden godtas.

97 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall på den tredje grund som åberopats av Lamifer och Casilina.

Den fjärde grunden

98 Med den fjärde grunden kritiserar Lamifer och Casilina förstainstansrätten för maktmissbruk i ett särbehandlingsperspektiv. De har särskilt gjort gällande att kommissionen godkänt förslaget om stöd till företagen Diano och OLS, trots att dessas produktion under år 1993 motsvarade 21 procent av deras kapacitet. De anser att kommissionen borde ha beaktat deras särskilda situation på samma sätt som den beaktat dessa företags situation. De skillnader som förstainstansrätten konstaterat i punkterna 206—217 i den överklagade domen mellan de olika

företagens situation motiverar inte den mindre gynnsamma behandling som Lamifer och Casilina getts.

99 Lamifer har hävdat att förstainstansrätten bortsett från den omständigheten att det använts olika utvärderingskriterier för företag vars produktion för år 1993 kvantitativt sett var identisk.

100 Kommissionen har beträffande det påstådda maktmissbruket gjort gällande att det är uppenbart att överklagandet inte kan prövas på denna delgrund, eftersom förstainstansrätten inte kan göra sig skyldig till denna typ av åsidosättande. Överklagandet kan i varje fall inte bifallas på denna grund. Det var enligt kommissionen korrekt av förstainstansrätten att anse att den omständigheten, att Lamifers och Casilinas faktiska produktion understeg minimigränsen 25 procent med 9,8 respektive 10,8 procentenheter, utgjorde en objektiv skillnad som i sig motiverade en särbehandling. Beträffande de svårigheter som Lamifer och Casilina nämnt så har dessa, såsom framgår av punkterna 211—213 i den överklagade domen, inte vederbörligen styrkts till skillnad från företagen Dianos och OLS svårigheter. Förstainstansrätten hade således fog för att i punkt 214 i den överklagade domen dra slutsatsen att särbehandlingen var motiverad.

101 Domstolen påpekar härvid att denna grund innebär ett ifrågasättande av den kvalificering förstainstansrätten gjort av omständigheterna i punkterna 206—217 i den överklagade domen.

102 Förstainstansrätten konstaterade, såsom framgår av punkt 213 i den överklagade domen, att den av Lamifer anförda orsaken till att företaget avbrutit sin produktion inte vederbörligen styrkts i faktiskt hänseende.

103 Detta konstaterande, som på intet sätt ifrågasatts av Lamifer, kan i varje fall inte bli föremål för ett överklagande när förstainstansrätten inte missförstått bevisningen i målet (se domen i det ovannämnda målet Hilti mot kommissionen, punkt 42).

104 Mot bakgrund härav kan överklagandet inte vinna bifall på den fjärde grunden.

105 Vad gäller den fjärde grund som Casilina åberopat framgår det av punkterna 210—214 i den överklagade domen att förstainstansrätten prövat huruvida den orsak Casilina åberopat för att förklara att villkoret avseende största möjliga produktion inte uppfyllts, liksom beträffande företagen Diano och OLS, motiverades av kravet på att fortsätta produktionen.

106 Såsom förstainstansrätten korrekt påpekat i punkt 208 i den överklagade domen krävs enligt de stränga regler som föreskrivs i det femte regelverket att nedläggningsstöd medför en maximal ändamålsenlig verkan på marknaden i syfte att säkerställa en så effektiv minskning som möjligt av stålproduktionen.

107 Det var således korrekt, såsom förstainstansrätten fastställde i punkterna 212—214 i den överklagade domen, att den anledning som Casilina

åberopat för att avbryta produktionen, det vill säga avsaknad av valstackor till ett pris som står i proportion till priset för slutprodukten, inte grundas på ett krav att fortsätta produktionen, till skillnad från vad som var fallet beträffande företagen Diano och OLS. Den mindre gynnsamma behandling som företaget erhållit är således motiverad.

108 Eftersom inget åsidosättande av principen om likabehandling kunnat påvisas kan överklagandet inte vinna bifall på den av Casilina åberopande fjärde grunden om åsidosättande av principen om icke-diskriminering.

109 Med hänsyn till vad som anförts ovan skall Lamifers och Casilinas överklaganden ogillas.

Rättegångskostnader

110 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som är tillämplig i mål om överklagande med stöd av artikel 118, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att klagandena skall ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet skall kommissionens yrkande bifallas, varvid klagandena skall bära sina egna rättegångskostnader samt solidariskt ersätta kommissionens rättegångskostnad i denna instans.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

följande dom:

1) **Överklagandena ogillas.**

2) **Moccia Irme SpA, Ferriera Lamifer SpA och Ferriera Acciaieria Casilina SpA skall bära sina rättegångskostnader samt solidariskt ersätta kommissionens rättegångskostnad i denna instans.**

Gulmann Skouris Puissochet

Schintgen Macken

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 21 juni 2001.

R. Grass

Justitiesekreterare

C. Gulmann

Ordförande på sjätte avdelningen